

DE KEI

BATALJONSKRANT II-10 R.I.

„KAREL DOORMAN”.

Het was 's ochtends erg vroeg ; voor het eerst sinds m'n verblijf in Soerabaja ontdekte ik dat de wereld er ook niet te onvoordelig uitziet, ook al zit de slaap je nog dik in de ogen. Haastig een paar happen brood naar binnen geslagen en wat warme zoete thee geslurpt. Ja hoor, daar was het getoeter van de auto die ons naar de haven zou brengen ; gortvol, maar dat gaf niets, warm is het land toch, dus op een zweedruppeltje meer of minder kwam het niet aan.

We moesten ons haasten, want kwart over zes zouden we van wal steken. Hoe het kwam weet ik niet, we waren werkelijk op tijd.

Wat een genot is het, zo op een hoge kademuur te zitten, onder je het water onophoudelijk weer aanklotsend.

Langzamerhand werd het geheel wat bedrijviger en weldra stonden zo'n vijftig jonge kerels als kinderen verlangend te wachten op het grote ogenblik waarop we aan boord zouden gaan.

Kwart voor negen klossen we allen, gehaast en elkaar verdringend, zoals het altijd gaat bij zulke gelegenheden, met echte heldensprongen aan boord van de „Achilles”.

Het was een kleine sleepboot met geheel Inlandse bemanning, die het schip keurig uit en thuis gebracht heeft.

Dra lag het zeegat voor ons, en we stoomden met een stevigen vaart tussen ons mooie Java en het eiland Madoera door. In het begin stonden we nog wel eens naar de Madoerese kust te loeren, we wilden het voor elkaar wel niet weten, maar je voelde het aan dat ieder dacht aan de mogelijkheid van een beschieting.

Grissee, een extremistennest aan onze linkerhand, was mooi, erg mooi met z'n heuvelruggen en tegen de strakke hemel afstekende palmen. Heerlijk rustig was dit alles, een verschil met het jachtende leven in het centrum van Soerabaja.

Daar hadden we de wrakken van diverse schepen, eens trotse zeevaarders, nu zwaar verroest, overhellend, hun laatste dagen slijtend in hun eigen domein.

De volle zee was nu bereikt, we konden het merken, het kleine schip was aan het slingeren en stampen ; ons oude zeemansbloed,

opgedaan in de tocht van ons dierbaar Vaderland naar hier begon feller te stromen, bij sommigen ging het bloed vooral uit de boord van de neus weg. Er was een fouriertje, die was ervaren in zee-ziekten, tenminste bij de eerste de beste schommeling werd hij lijkbleek en het enigste wat hij kon doen was zich neer te vleien op een oude tafel, zo ging het beter. („ik kroop in de bunker”).

Op eens schieten hier en daar een paar jongens naar voren, wij mee, en jawel hoor, daar ligt de trots van de Nederlandse Zee- en Luchtmacht en laten we maar gerust zeggen „en van de Landmacht”. Ik weet goed hoe ongeduldig we waren om er nu maar vlug te zijn. De boot voelde de situatie gelukkig goed aan en legde er een schepje op, zodat we in korten tijd tegen het massale schip lagen te dobberen.

Langs een brede touw ladder ging het naar boven. Onze hoofden waren nog niet boven de reeling uit of we werden al opgevangen door de bemanning en officieren, bijzonder hartelijk was de ontvangst, hier kon je weer zo goed voelen de saamhorigheid van Nederlanders buiten hun land.

Het schip was mooi en interessant, overal werden we rondgeleid; de enorme lift waarmee de vliegtuigen naar boven gebracht werden, de Raderinstallatie met z'n ingewikkelde instrumentenkamer, alles was tot in de puntjes in orde. Helaas waren er geen vliegtuigen aan boord. De Firefly's waren in Batavia achtergebleven om onze groeiende Luchtmacht te versterken.

Toen we na drie uur met een gevulde maag (heerlijke Hollandse capucijners) het schip verlieten, voelden we ons rijk en trots, Nederland mag er zijn met z'n eerste carrier, weliswaar nog maar gehuurd, doch er staat een nieuw vliegdekschip op stapel, Neerland is na jaren van bezetting weer in opkomst.

HOLLAND GROEIT WEER, HOLLAND GAAT WEER
BLOEIEN. PIET.

HIER RUSTEN ZEVEN ENGELSE VLIEGERS.

Zeven kruisen, zeven namen,
Zeven strijders streeden samen;
Droeve regen, droever dromen —
Huiverwind in som'bre bomen —
Over graven — zingend Amen.

Schietend schaduw-schemerruchten,
Mensen zuchten, mensen vluchten;
Schoten knallen.....mensen vallen....
Dronken lallen mofvazallen —
Voelen zij het einde duchten?

Stille wachten dieper krachten,
Beide dagen, beide nachten.....
Werken! Zwijgen! Zwijgen! Werken!
Tegenstander kent geen perken,
Vloekend hunner klaar gedachten.

Zeven kruisen, zeven namen,
Zeven strijders stierven samen;
Vrij geslacht zult gij straks vragen
Wie Uw vrijheid hielpen schragen?
Zoekt der graven droevig amen!

Holtén, 12 December 1943.
Sold. C. E. v. D. HEIJDEN, 3—II—10 R.I.

RAADSELS VOOR DE BATALJONSKRANT.

1. Over apen gesproken.....

Om een katrol met een vast draaipunt, een z.g. vaste katrol, is een touw geslagen. Aan het ene einde van het touw hangt een aap, aan het andere uiteinde op dezelfde hoogte een even zwaar tegengewicht.

Aap en tegenwicht kunnen dus blijven hangen, zonder dat er beweging optreedt. Nu gaat de aap in het touw naar boven klimmen.

Doordat hij zich aan het touw optrekt, trekt hij het touw naar beneden, waardoor de spanning in 't touw groter wordt en 't tegenwicht naar boven wordt getrokken. Dit doet de naar boven klimmende aap weer zakken.

De vraag is nu: Komt de aap door zijn klimmen hoger boven de grond en zo ja, hoe snel gaat hij naar boven?

(We verwaarlozen de wrijving van de katrol en 't gewicht van 't touw).

2. Een getal beneden 3000 vertoont bij deling

door 10 een rest van 9,
„ 9 „ „ „ 8,
„ 8 „ „ „ 7,
„ 7 „ „ „ 6,
„ 6 „ „ „ 5,

enz.

t/m door 2 een rest van 1.

Welk getal is dat?

3. Een soldaat met streng arrest werd door zijn B.C. op zijn smeken toegezegd ('t is heel lang geleden), dat hij zou worden vrijgelaten, als hij uit 2 gelijke ondoorzichtige vazen een witte bal zou trekken.

Daartoe moest hij 50 witte en 50 zwarte ballen naar goeddunken over beide vazen verdelen, terwijl hij blindelings uit een dier vazen (naar zijn keuze) een bal moest trekken.

Inderdaad trok hij een witte en kwam vrij.

Hoe heeft de gevangene het aangelegd, om zijn kans zo groot mogelijk te doen zijn ?

Beste Henneman,

Ik zal maar es efkes neur de pen griepje um oe wat te schrieve. Veul nieuws is d'r anders niet, want alles is nog net zo as veurige week, alleen kriege we dizze week gin krant want volgens de dominee was er gin cepie veur. Ik heurde dat, toen ie d'r met een andere luit over an 't proate was en hij wou hebbe dat die luit es wat schrieve zou. Wel hier en d'r gunter, zei die toen, motte de offesiere 't dan altied doen. Ze lope altied te kankere, maar as ze zelf wat doen motte, zin ze niet thuus. Doar gaf ik hem groot geliek in.

Ze hadden 'et same ook nog over de welvaar. „Ja”, zei die luit toen, as 't er niks is kankere ze as gekke, maar as ze zelf wat doen motte is 't er gineen die d'r zin in het.

Een klein beetje geliek had ie wel, maar ik zeg maar zo, A'j niet kankert, denke ze da'j genug te roke heb en dat is nog lang niet zo. Want we hebben in veertien dagen gin cigaretten gehad en nou lopen we maar uut de neus te vrete van sagerijnigheid.

Vanmorge had ik nog een stuk of vier van die stinkstokke en nou gif me dat jong wat bij me is d'r gaauw twee van vort en zelf stak ie d'r ook een op. Dus had ik helemoal gin bliksem meer.

Vanmorge zin we nog es efkes veur 't laatst de stad in gewis. Het was er erg druk en d'r liepe een hoop mooie meide, sjonge jonge ik kwam oge te kort um ze allemoal te bekieke. Alleen zin ze wat grosig. A'j wat tege ze zegt stèke ze de neus in de locht en kieke zo da'j d'r bang van zou worden. Maar schelde dat ze kunnen, nog harder as die meid van de Klodder bij ons thuus. We reje langs een paar van die griete en flote toen hard op onze fingers. Toen had je ze uutmekaar motte zien stuufe en schelde neuderhand op ons, ik dacht altied dat mooie meisjes altied mooie worde gebrukten, maar doar bin ik van genese heur. Ik kon nog een hoop van ze leeren.

Nou nog efkes over 't bokse. Eentje van ons batellon mos tegen

eentje van de mariniers. Nou ginge d'r netuurlijk een hoop jongens van ons kieke, moar ze zin nog niet binne of die lui met d'r „zon pieper” begonne al hatelijk te worden. Ze zoue de ziekenauto opbelle veur de majoor van ons. Nou 't scheelde niet veul heur of 't mos gebeuren, maar dan veur hulliezelf. Zo ku'j toch zien dat 't „witte peerd” nog lang gin sleeperspeerd is en ook niet die ouwe schimmel van Sinterkloas, al he'k dat wel eens gedacht.

Nou breur ik schei d'r geleuf ik maar weer mee tuuf. Hold oe maar dapper en tot de volgende keer maar weer.

je breur,
MANUS.

WIST U DAT.....

Prof Schermerhorn gezegd heeft dat het zedelijk peil der soldaten in Indië nog niet zodanig laag is, dat gezinshereeniging noodzakelijk is.

O.V.W. betekent : Onze Vrouwen Wachten.

Mevrouw Schermerhorn en dochter in Indië zijn aangekomen.

H. W. WIJNEN.

Zwolle, 21 October 1946.

Hooggeachte Dominé Wiersma,
Misschien is het onjuist dat ik U aanspreek met „Dominé” en moet het een of andere militaire titel zijn. 'k Neem aan dat U mijn onkunde op dit gebied wilt verontschuldigen !

De bedoeling van dit schrijven is enkel en alleen U — mede namens tal van andere ouders van O.V.Wers — hartelijk dank te zeggen voor Uw initiatief inzake „De Kei”.

Als vader van een der O.V.Wers van II—10 R. I. ontving ik van mijn zoon uit Soerabaja de eerste vier nummers van „De Kei” en ik vind ze geweldig ! Ik hoop alleen dat ook andere O.V.Wers zullen doen, zooals mijn zoon deed : ze naar Holland zenden, om de brandende nieuwsgierigheid van de achtergeblevenen naar het doen en laten van de hunnen in Indië te bevredigen. Want, geachte Dominé, de zaak is zoo dat men zijn kind met graagte voor „de groote zaak” heeft afgestaan en gelukkig schrijft mijn zoon geregeld naar vader en moeder. Er gaat welhaast geen week voorbij of er komt een brief. Maar o wee ! als er eens een week geen brief komt ! ! ! Als vader denk je dan : geen bericht, goed bericht ! Je staat er, althans uiterlijk, wat onverschilliger tegenover dan de moeder. Maar dan is het héel hard om moeder's gezicht te zien als ze weer naar de bus geweest is en er is geen brief van den zoon

bij. Vooral als ze dan zoo heel timide zegt : „Nog geen brief van Gerrit !” Dan zou je wel naar Soerabaja willen schreeuwen : „Jongens, schrijf toch een paar lettertjes ! Stel moeder gerust ! ! !”

Kijk, Dominé, dat wil ik zoo graag in „De Kei” zien. Die harte-kreet van de moeders in Holland : Jongens, schrijf, al is het maar een heel kort briefje ! Het is hard voor een moeder om haar jongen (in mijn geval de eenigste) zoo ver weg te weten en het is zoo'n kleine moeite even een levensteeken te zenden.

Wilt U, Dominé, dit eens aan alle jongens van II 10 R.I. in „De Kei” zeggen uit naam van mijn vrouw en mij en van zoovele anderen die dag in, dag uit naar de bus loopen om te zien of er iets is van den jongen. En.....laten ze De Kei naar huis zenden. 't Wordt heel erg op prijs gesteld !

Dominé, bij voorbaat hartelijk dank !

Hoogachtend, Uw dw.
H. W. WIJNEN.

ZWIJNENJACHT.

's Ochtends, half vier,
Met plezier,
Je tempat uit.
Met de spuit.
En wat patronen,
Laat de zwijntjes dan maar komen.

Uurtje lopen,
't veld afstropen,
Niets te zien ?
Daar miëschien.....
Even kijken, ja daar gaat-ie
Salvo vuur en hij is mati !

Bezweet en moe,
Huiswaarts toe.
En in de keuken kun je ruiken
Wat we morgen gaan gebruiken.
Smaakt uitstekend, het is fijn,
Gebraden vlees van een wild zwijn.

Sold. L. L. v. D. MEULEN
3—II—10 R.I.

„KIEZELSTEENTJES“.

3 scheermesjes voor 30 dagen !

't Is om er een baard van te krijgen !

Geen scheerzeep ; er is klaarblijkelijk schuim genoeg in de tropen :

Tandpasta schijnt overbodige luxe te worden :

Talkpoeder ; „Alleen voor Babies ?”

„Welfare, welfare... is er nu werkelijk niets aan te doen ?”

Een innerlijk beschaafd zijn
toont zich ook op 't aanschijn !

D.

'S AVONDS BIJ HET ZILVEREN MAANTJE.

Wijze : Aan het strand stil en verlaten.

's Avonds bij het zilveren maantje,
sta ik hier en doe mijn plicht.

Vele uren achter elkander,
kijk ik naar het heldere licht.

Ver, ja ver gaan mijn gedachten,
naar het dierbaar Vaderland,
waar nog steeds zij zitten te wachten,
op de eeuwige Vredesband.

Maar het kan nog heel lang duren,
voordat die wens is, vervuld.
Toch wij blijven keihard strijden,
al wordt nog zo veel gebruld.

Al de praatjes van de hamer,
de sikkels en de zwarte snor.
Die voor ons betekenen een leugen,
en het grootste Wereldsbedrog.

Laten zij nog, even wachten,
tot dat wij zijn in Holland terug.
En wij dan met vereende krachten,
het Communisme slaan terug.

Dan pas keert de Vrede weder
in ons dierbaar Vaderland.
Want aan de sikkel en de hamer
hebben wij toch allen het land.

Eenmaal zal die tijd heus komen,
dat wij weer tezamen zijn
en wij dan zo knusjes wonen,
om te zingen dat refrein.

's Avonds bij het zilveren maantje,
stond ik daar en deed mijn plicht.
Denkend aan mijn dierbaar meisje,
dat ook deed haar eeuwigen plicht.

B. J. BOSMAN.
onderst. Comp. II—10 R. I.

ROEL „MANUSTULP”

van harte gefeliciteerd met
je 23ste verjaardag hoor.

Vader, Moeder, Broers
Zusters en Familie

Sergt. P.A. van den Broek

wordt door zijn vrouw
van harte geluk gewenst
met de 2de verjaardag van

MARJA op 5 NOVEMBER.

Sold. D. F. SACK

wordt de 15de November van
harte geluk gewenst met zijn
24ste verjaardag door zijn
meisje

CORRIE

Sold. Piet van de Vegte

wordt door zijn Ouders,
Opoë, Mien, Tini en Jurrie
met z'n 20ste verjaardag op
11 November a.s. van harte
gefeliciteerd.

De sold. te klas P. Letschert

feliciteert langs deze
weg zijn Moeder met
haar 42ste verjaardag

Op 21 December a.s. hopen onze ge-
liefde Ouders

PIETER KOOPMANS

Gep. Adj. O. O. K.N.I.L.

en

**MARIA PETRONELLA JACOBA
KOOPMANS - v.d. HORST**

de dag te herdenken dat zij voor 30
jaren in het Huwelijk traden.

Bandoeng, CHRIS en RIET.
Te velde, PIET.